

**LBRIS**

We know  
books

L.J. ANDREWS

EVER  
KING

REGELE VEȘNICIEI

Traducere din limba engleză

ELENA ARHIRE

**LITERA**

București

## Prolog

### *Ultima noapte*

Povestea trebuia să se încheie altfel.

Fata își petrecu toată după-amiaza tăind rânduri peste rânduri cu pana de corb, apoi scrijelind cuvinte noi, mai meșteșugite, ca să i le citească băiatului pe întuneric. Era povestea unui șarpe care se împrietenea cu o privighetoare. O poveste în care trăiau fericiți până la adânci bătrâneți, căci în versiunea fetei, șarpele nu devora nicio-dată pasărea.

Mult timp după ce luna își găsisese locul în înaltul cerului, fata se strecură pe furiș din mansarda fortăreței din apropierea țărmului. Ghemuită, se ascunse pe după firele înalte de limba-șarpelui și își croi drum spre vechiul turn de piatră. Nu mai era chiar un turn în toată regula, căci i se prăbușise vârful, dar zidurile sale erau groase cât doi bărbați stând unul lângă altul. De-a lungul temeliei, zăbrele de fier acopereau cele câteva ferestre căscate în piatră. Fata număra în gând șase ferestre și se ghemui în dreptul ultimei celule.

– Cântărețul Sângelui, șopti copila.

De când se încheiase bătălia, se antrenase să vorbească în șoaptă, astfel încât băiatul să o audă, dar vocea ei să li se pară străjerilor care făceau ronduri de pază doar simplul șuierat al vreunei creaturi din pădure. Așteptă cinci clipe... zece... apoi dintre umbre se iviră doi ochi roșii ca un apus vijelios de soare.

Era un băiat înspăimântător care, deși cu câțiva ani mai mare decât ea, luase parte și luptase în război. Ridicase sabia împotriva războinicilor din poporul ei. Un băiat pe a cărui piele se mai vedeau pete uscate de sânge.

O frică ciudată, pe care nu o pricepea, îi făcu inima să se strângă în piept. Aceasta era ultima noapte în care îl mai vedea pe băiat și trebuia să fie o noapte de neuitat.

– Judecata are să se săvârșească în zorii zilei, spuse băiatul pe un ton sec. Mai bine pleci de aici, micuță prințesă.

– Dar am ceva pentru tine și trebuie să-mi spun povestea până la capăt.

Fata scoase o cărticică, legată în piele tocită, din săculețul ce-i atârna pe umăr. Pe copertă se deslușeau silueta neagră a unei păsări și a unui șarpe încolăcit.

– Nu vrei să știi cum se încheie povestea?

Băiatul nu clipi vreme îndelungată. Apoi, se așeză înțet pe pământul jilav și își încrucișă picioarele sub trupul lung și subțiratic.

Fata îi citi sfârșitul cel frumos pe care îl născocise. Chiar dacă erau atât de deosebiți unul de altul, în povestea ei privighetoarea și șarpele se împrieteneau. Legătura dintre ei nu era umbrită de minciuni, viclenii sau șiretlicuri. Cu fiecare vorbă pe care o rostea, se apleca tot mai aproape de zăbrele, până își lăsă capul să se odihnească pe fierul rece și întinse o mână printre deschizăturile dintre zăbrele, ca și cum ar fi vrut să-l atingă pe băiatul întemnițat dinăuntru.

Nu se opri din citit, cu ochii mijiiți pentru a-și desluși scrisul dezordonat.

– Șarpele și privighetoarea s-au jucat din zori până la amurg și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Un zâmbet i se desenă pe chip când închise cărticica și aruncă o privire spre băiat. Acesta se lăsase ușor pe spate, sprijinindu-se în palme, cu picioarele întinse în față și gleznele dezgolite încrucișate una peste alta.

– Asta suntem noi, prințesă? Un șarpe și o privighetoare?

Zâmbetul se adânci pe buzele fetei. Băiatul înțelegea prea bine tâlcul poveștii.

– Eu așa cred, unde mai pui că erau prieteni? De aceea, poți să le spui mâine la judecată că... ei bine... că nu o să ne mai războim. Poporul meu o să-ți îngăduie să rămâi.

Aveau să se curme, o dată pentru totdeauna, vărsarea de sânge și nălucirile cumplite ale nopții. Fata nu mai putea să rabde atâta sânge pierdut din pricina vrăjmășiei și a războiului.

Când băiatul rămase tăcut, ea scotoci în săculeț și scoase la iveală o sfoară de care atârna amuleta de argint cumpărată cu ultimii bănuți. Era o amuletă de argint care întruchipa o rândunică în zbor. Întinse colierul făcut de mână printre zăbrelele de fier și îl lăsă să cadă la pământ.

– Uite... M-am gândit că amuleta asta o să-ți aducă aminte de povestea mea.

Dintr-odată, i se păru că depărtarea dintre ei era ca o binecuvântare. Dacă ar fi fost mai aproape, băiatul ar fi putut să vadă îmbujorarea care îi înflorea în obraji. Ar fi putut să vadă că nădăjduia mai degrabă ca amuleta să îi amintească mai mult de ea decât de poveste.

Cu mișcări încete, băiatul luă amuleta și își trecu degetul murdar peste aripile rândunicii.

– Măine, o să fiu surghiunit sau o să fiu trimis la zei, Privighetoarea mea.

Cuvintele lui îi făcură stomacul să se strângă și o senzație caldă, asemenea ceaiului vărsat dintr-o ceașcă, parcă o inundă pe dinăuntru. „Privighetoarea mea“... Îi plăcea cum sună.

Buzele băiatului zvâcniră când își puse colierul în jurul gâtului.

– Așa stau lucrurile atunci când pierzi un război. Nu mai ai cum să oprești ce se întâmplă.

Bătăile inimii ei se potoliră. Își lăsă bărbia în piept. Oricât ar fi nădăjduit, fata nu era vreo nătângă. Știa că băiatul fusese salvat de la pieire doar pentru că era *băiat*. Dacă ar fi fost bărbat, de mult și-ar fi pierdut capul. Luptase împotriva poporului ei. Îi ura precum șarpele din poveste care ura păsările pentru libertatea de care se bucurau în țările cerurilor.

Dar fetei nu-i păsa. Un simțământ tănuț, adânc sădit în oase, o trăgea cu putere spre acel băiat. Nădăjduise că și el ar fi putut simți

la fel. Dar nădejdea i se risipi rapid. Era tânăr, ce-i drept... însă pe vecie avea să rămână dușman: osândit și interzis.

Clipi iute și afundă iar mâna în desaga căptușită cu blană moale.

– Știu că este un lucru de mare preț pentru poporul tău. M-am gândit că ai putea dori să-l mai privești o dată.

Fata ținu cu atenție între palme talismanul de aur, meșteșugit sub forma unui disc subțire. Era ros de vremuri, vechi și delicat. La margini, pe muchiile-i aspre, mai fremăta un zvâc firav de vrajă, rămășițe stinghere ale magiei de demult. Dacă tatăl afla că șterpelese talismanul din cutia cu comori, pesemne că avea să o încuie în cameră pentru o săptămână.

Luna strălucea peste runa ciudată din mijlocul monedei. Băiatul scoase un geamăt adânc. Nu voise să facă una ca asta. Pentru întâia dată de când fata îi citea, băiatul se sui pe zidul de piatră și își încolăci brațele pe zăbrelele groase. Ochii lui roșii luceau acum ca sângele. Zâmbetul îi era altul – suficient de larg ca să-i descopere ușor vârful unui canin, aidoma unui colț de lup, deși nu tot atât de lung. Era un rânjet ce-i trimise fetei un fior rece de-a lungul brațelor.

– Vrei să faci ceva pentru mine, Privighetoarea mea?

– Ce să fac?

Băiatul dădu ușor din cap spre discul de aur.

– Acest talisman mi-a fost dat în dar de tatăl meu. Vrei să-l păzești în locul meu, te rog? Într-o zi mă voi întoarce și atunci vei putea să-mi spui alte povești. Îmi făgăduiești?

Fata nu băgă în seamă fremătarea ce-i cuprinse tot trupul și șopti:

– Îți făgăduiesc.

Când scrâșnetul unor cizme grele se auzi prin preajmă, copila aruncă o ultimă privire spre băiatul ascuns în întuneric. El înălță în aer talismanul cu pasărea de argint și schiță din nou acel rânjet de lup, înainte ca ea să se repeadă în goană prin ierburile înalte ce înconjurau turnul.

Inima îi bătea năvalnic cu cât gonea mai iute spre zidurile fortăreței. Cu ochii ațintiți spre discul de aur pe care-l ținea în mâini, nu zări rădăcina groasă ieșită din pământ. Piciorul i se prinse în arcul gros de lemn și se prăvăli jos.

Tuși, se ridică în genunchi și, când își lăsă ochii în jos, simți că i se cască un gol în stomac.

– Vai, nu...

Discul de aur, de care făgăduise doar cu câteva clipe în urmă să aibă mare grijă, îi căzuse sub trup. Acum zăcea rupt în trei bucăți colțuroase, sclipind palid în țărână. Lacrimile îi năpădiră ochii, în vreme ce strângea încet bucățile, jurând printre suspine că va găsi o cale să îl repare la loc.

Pesemne că disperarea o împiedică să vadă că runa cea ciudată, gravată în discul de aur, se imprimase acum pe pielea subțire de sub cotul ei.

Odată cu trecerea vremii, pe măsură ce afla mai multe despre vrăjmășia pe care o purtau Fermecații Mării neamului ei, copila avea să-și amintească de acea noapte de pe urmă ca de un secret rușinos. Născocea felurite povești despre semnul de pe braț, spunând că se împiedicase pe treptele de piatră din grădini. Uită făgăduiala că băiatul avea să se întoarcă după ea.

Încet, încet, ajunse să-l socotească la fel ca pe toți ceilalți – un dușman. Căci de n-ar fi coborât în noaptea aceea spre temnițe, poate că lumea ei nu s-ar fi sfârâmat în două.

## Capitolul 1

### *Privighetoarea*

Miros de sânge plutea în aer. Razele palide ale soarelui abia se prelingeau prin ceața cenușie care învăluia țărmul, dar mirosul înțepător al sângelui îmi umplea plămânii la fiecare răsufolare.

Am tras laoparte draperiile groase și am privit în jur, căutând semnele vreunei morți cumplite, petrecute peste noapte. Stăteam în această fortăreață de lemn și piatră timp de două săptămâni în fiecare vară. Drumurile bătătorite care o străbăteau erau înțesate de negustori guralivi și curteni care se pregăteau de festival.

Nici urmă de oase rupte, de carne sfărtecată sau de sânge.

Am lăsat draperia să cadă la loc, urmărind ușor cu degetul trandafirii și corbii brodați în țesătura ei, întruchipând simboluri ale clanurilor Neamului Noptii, care sălășluiau în Ținuturile de la Miazănoapte. Ținuturile de la Răsărit, Miazăzi și Apus aveau, și ele, propriile blazoane.

Începeam s-o iau razna de-a binelea. Somnul îmi era tulburat de coșmaruri cumplite cu șerpi care devorau păsările. Acum, aduceam sângele și moartea din visele mele și în viața de zi cu zi. Poate pentru că Festivalul de Purpură însemna sfârșitul războiului sau pentru că era al zecelea festival de când dușmanii noștri, Fermecații Mărilor, erau încătușați în străfundurile apelor.

Cu fiecare nouă vară care trecea, visele tulburătoare deveneau parcă tot mai vii, ca un coșmar în plină zi. Promisiunea rostită odinioară de un băiat deșirat, ferecat într-o celulă, se prefăcuse într-o otrăvă în mintea mea, o viziune nesfârșită cu șerpi monstruoși care se ridicau din mare, noapte de noapte.

Mare nătăngă mai eram! Nu se mai auzise nimic despre oamenii mărilor după ce se încheiase marele război. Lucrurile nu puteau să fie deosebite nici vara asta.

Ca să-mi mai potolesc involburarea din sânge, am deschis sertarul mesei de lângă patul meu. Înăuntru stătea ascuns talismanul cu rună frânt în trei odinioară. După ce se sfărâmasese, bucățile sale ajunseseră mai sfărâmicioase, de parcă se măcinau încetul cu încetul. Abia dacă mai aveau o formă.

Am închis sertarul cu o bufnitură și m-am urcat la loc în patul mare, trăgându-mi pătura grea de blană peste cap. Când eram singură, mă puteam lăsa pradă bățăilor neliniștite ale inimii, sudorii reci din palme și zvâcnirii nervoase din vene.

Fortăreața era gândită pentru a adăposti toate cele patru familii regale din Ținuturile Fermecate. Pentru oamenii mării, noi eram Fermecații Pământului, dar, la drept vorbind, eram împărțiți în clanuri care aveau magii și haruri deosebite. Toate clanurile luptaseră umăr la umăr pentru a aduce pacea în timpul Marelui Război împotriva furiei întunericului – ceea ce clanul meu numea magie – și a neamului din Regatul Veșniciei – Fermecații Mărilor. Poporul *lui*. Festivalul era prilej de sărbătoare a izbânzii noastre. Totodată, acum îi vedeam pe oamenii dragi mie desfătându-se cu deliciile festivalului... tot soiul de jocuri, întreceri cu arcul, baluri pline de lume și râuri de bere dulce. Nu pricepeam deloc de ce vara asta îmi părea așa de... deosebită.

O lovitură grea răsună în ușa groasă de stejar și zdruncină grinzile de deasupra patului.

– Livia! Lumea te așteaptă, iar tu ești de negăsit. Dacă te întrebi cumva cine ține cel mai mult la tine, află că am fost primul care a băgat de seamă că lipsești.

Trebuia să fie tare târziu dacă îl trimiseseră pe Jonas după mine. Fusese o mișcare înțeleaptă, desigur, și foarte bine jucată. Vorbele

lui deșucheate aveau un farmec aparte, dar puteau fi deopotrivă și o armă, căci știa mereu să le folosească iscusit când era nevoie.

– Am dureri femeiești, am strigat cu glasul înăbușit în pernă. Mergeți fără mine.

– Îți accept provocarea.

După câteva clipe de tăcere, zăvorul scoase un pocnet și ușa se deschise larg. Cu o încruntare pe chip, m-am ridicat brusc în capul oaselor.

– Jonas Eriksson, ți-am spus de atâtea ori să nu-mi mai deschizi ușa fără voia mea!

Jonas îmi trimise acel rânjet ștrengăresc care avea darul de a frânge inimile la curtea lui.

– Parcă mi-ai zis odată că n-am voie, dar nici nu te-am luat în seamă.

Ticălosul!

Jonas se opri în prag cu silueta lui înaltă și lată în umeri. Energic încă din copilărie și încă și mai activ ca adult, avea corpul făcut pentru luptă, deși era îndeajuns de zvelt ca să se strecoare printre umbre asemenea unui hoț în plină noapte. Cei mai mulți ar fi fost tulburați de iscusința de care dădea dovadă când era vorba să desferece încuieri și să se strecoare prin locuri înguste. Adevărul era că Jonas și fratele lui geamăn, Sander, nu-și puteau stăpâni această pornire. Fuseseră crescuți de un rege și o regină cu meșteșugul vicleniei, care se distrau să mai șterpelească lucruri unul de altul din când în când.

Jonas se îndreptă spre fereastra înaltă și trase draperiile grele. Am clipit când lumina soarelui se revărsă în odaie, urmată de o rafală de vânt care purta un iz imaginar de sânge și miresmele înțepătoare ale mării.

Jonas se întoarse spre mine, cu mâinile în șolduri și un surâs înfumurat pe buze.

– Acum te simți mândru de tine? am îngăimat, scărpinându-mă în cap prin părul negru ciufulit.

– Grozav de tare!

Jonas era fiul mai mare între prinții gemeni din Ținutul de la Răsărit, iar ochii lui verzi scăpărători și zâmbetul pieziș, ascuns sub barba neagră, aprindeau inimile multor doamne de la curte.

Doamne care nu i-ar mai fi dat pace dacă ar fi știut câtă bunătate se ascundea în inima lui, dincolo de șiretlicuri și vorbe de duh.

– Hai, trezește-te odată! Trăsurile stau să plece.

Pe toți zeii, chiar am dormit până atât de târziu?

– Grăbește-te, Liv! Eu ți-o spun cu drag, dar o să-ți ia ceva până ce vei căpăta iar un chip vrednic de privit. Zici că peste noapte te-ar fi înghițit o capră și te-a scuipat înapoi.

– Ți-am spus oare vreodată că *nu* ești deloc fermecător?

Jonas se lăsă într-un genunchi la picioarele patului meu.

– De nenumărate ori, dar te înșeli de fiecare dată. Nu pare că ești în apele tale, Livie. Spune-mi ce te frământă.

– În afară de tine, nimic.

– Mă rănești!

Prefăcându-se insultat, își duse mâna la inimă, așezând-o peste blazonul cu o sabie înconjurată de umbre întunecate cusută pe tunica lui neagră. Acela era sigiliul curții lui. Chipul lui Jonas căpăta un aer serios în timp ce mă cercetă cu privirea și am simțit că vreau să mă ascund sub pătură ca să scap de ochii lui scrutători.

– Acum, lăsând gluma laoparte... Te simți bine?

Umerii mi se încovoieră în față. Partea proastă cu prietenii din copilărie este că ajungi să-i cunoști atât de bine că poți desluși ce ascunde fiecare cută de pe chipul lor. Noi ne știam slăbiciunile și puterile deopotrivă, dar ne cunoșteam fricile care ne bântuiau.

M-am prăbușit între perne, cu ochii ațintiți spre grinzile din tavan.

– Am avut din nou azi-noapte visul ăla.

Jonas azvârlî deoparte cele trei pumnale atârinate la cingătoare, își scoase cizmele din picioare și se strecură în patul meu.

– La naiba! De ce n-ai spus așa?

Nătângul se lipi cu spinarea de tăblia de lemn, apoi își încrucișă gleznele și întinse brațul, făcându-mi semn să vin mai aproape.

Nu am făcut nici o mișcare.

Jonas își arcui sprâncenele în sus și pocni din degete.

– Știi că-s în stare să aștept aici toată dimineața, Livie.

– Ești o mare pacoste, știi?

Jonas chicoti. M-am dat bătută și m-am cuibărit lângă el. Își înfășură brațul strâns și ocrotitor în jurul umerilor mei. Pentru o clipă, nici unul dintre noi nu scoase vreun cuvânt. Apoi, vocea lui adâncă răsună gutural pe obrazul meu:

– Știu că festivalul îți trezește multe amintiri și că ticăloșii ăia de oameni ai mării au aruncat cu amenințări la adresa tatălui tău și a familiei tale, dar nu o să se mai întoarcă niciodată. Iar dacă se întorc, o să fie o onoare să-l decapitez cu mâna mea pe bravul Cântăreț al Sângelui.

Am zâmbit și l-am cuprins de mijloc. Prietenii mei erau singurii care știau de visele ce mă bântuiau de la sfârșitul războiului. Vise în care șarpele venea după mine și mă înghițea cu totul. Cumva, chiar și în vis știam că șarpele fusese trimis de însuși Erik, Cântărețul Sângelui.

Regele din Regatul Veșniciei.

Îl învinuia pe Valen Ferus, regele Neamului Noptii, pentru moartea tatălui lui. Era adevărat, tatăl meu îl ucisese pe regele Thorvald din Regatul Veșniciei cu ani înainte ca eu să mă nasc, dar avusese motive întemeiate.

Când izbucniseră războaiele, Erik era doar un copil ale cărui arme fuseseră amenințările și promisiunile în van. Știam prea bine toate astea, dar nu puteam scăpa de senzația că aveau să se întâmple lucruri îngrozitoare. De parcă pacea ar fi fost o pojghiță fragilă de gheață și nu mai era mult până când avea să se facă țandări.

Jonas își înfășură și celălalt braț în jurul meu, se rezemă mai apăsat pe tăblia patului și își sprijini bărbia pe fruntea mea.

– Acum... N-ai vrea să-ți povestesc ceva care să-ți mai descrețească fruntea? O știi pe Lady Freydis...

– Jonas, jur pe toți zeii că dacă mai scoți o vorbă...

– Stai o clipă, ascultă-mă! S-a întâmplat ceva și nu mai știu ce să pricep din asta.

Am scos un oftat.

– Bine, ce s-a întâmplat?

– Am ajuns aseară la fortăreață, toate bune și frumoase, ca de obicei. Ca un ciudat ce este, Sander și-a vărât numaidecât nasul în cărțile lui. Eu aveam planuri încântătoare cu Freydis, puse la cale

încă de la festivalul de anul trecut, astfel că n-am fost deloc uimit să o gădesc în camera mea.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am început să zâmbesc larg. Jonas chiar părea să fie nedumerit de ceva. Dacă ar fi avut puțină minte, și-ar fi dat seama că Freydis era vrăjită de titlul lui, după cum el era vrăjtit de corpul, nicidecum de inima ei.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat, înghiontindu-l ușor în coaste. Ți-a cerut să o iei de nevastă?

– Deloc, îmi răspunse. Vezi tu, Freydis nu era singură, ci cu Ingrid Nilsson.

Am făcut ochii mari.

– Glumești!

– O, nu-mi arde de glume! Acum, lucrul care nu-mi dă pace este că, la un moment dat, am ajuns într-o poziție în care noi...

– O, zei, încetează! mă răstesc, apoi îi dau un ghiont și sar din pat.

– Ce-i? mă întreabă nedumerit. Credeam că vrei să-mi dai o mână de ajutor. Freydis a făcut un giumbușluc cu picioarele, iar Ingrid...

– Jonas, nu mai rosti nici o vorbă, altfel îți tai limba!

M-am repezit într-un colț al odăii mele și am deschis brusc ușa pictată de la dulap. Cu mișcări disperate, m-am apucat să scotocesc printre rochiile, tunici și pantaloni, dorindu-mi să scap cu orice preț de Jonas și pățaniile lui deșănțate cu doamne de la curte. Ascunsă în spatele paravanului, am sărit într-un picior în timp ce am tras pe mine o pereche de pantaloni negri.

– Du-te și vorbește cu Sander despre toate astea. Serios acum, ce te-a apucat de crezi că așa vrea să știu despre...

Cuvintele mi se stinseră pe buze când râsetul lui mă făcu să arunc o privire pe lângă paravan. Cu mâinile la ceafă, Jonas se lăsă pe spate și un zâmbet încrezut îi înflori pe chipul frumos.

– Te rog, vezi-ți mai departe de îmbrăcat! Te descurci de minune.

Cu falca încleștată, i-am azvârlit o ghetuță drept în cap.

Jonas coborî din pat și apucă odată cu el coronița mea de argint în forma unei ghirlande delicate cu flori.

– Ai zis toate astea doar ca să mă faci să cobor din pat.

– Doar m-am ținut de promisiunea că o să cobori numaidecât. Nu-mi pune la îndoială metodele de lucru atunci când funcționează, cu atât mai puțin în astfel de zile însemnate. Ai uitat că proaspeții ofițeri ai Furiilor au sosit de dimineață ca să-i conducă pe ai noștri la consiliu? Vreau să spun, Alek a sosit de dimineață. Îl mai ții minte? Din câte știam, este vărul tău iubit, dar poate că s-au mai stricat lucrurile între voi în ultimele șase luni, de când lipsește.

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul. Aleksî îmi era ca un frate. Ajunseseră ofițer în Armata Furiilor și își petrecuse ultima jumătate de an pe culmile înghețate de la Miazănoapte ca să se antreneze.

– Cum să uit, înfumuratule?

Așteptasem cu nerăbdare acest moment de reîntâlnire, dar lăsasem ca un coșmar să-mi tulbure liniștea și să mă facă să uit de oștenii Furiilor care veniseră să însoțească regii și reginele la consiliul din fiecare an.

M-am îmbrăcat la repezeală, apoi mi-am clătit gura și mi-am netezit codițele împletite cu ajutorul lui Jonas. Într-un sfert de ceas eram pregătită să ies din odaie, la brațul lui Jonas și cu pumnalul de oțel negru la cingătoare.

– Mă înclin în fața ta, prieten drag, i-am spus când am ajuns în dreptul scării în spirală ce ducea spre sala cea mare din fortăreață. Asta a fost una dintre cele mai iscusite minciuni ale tale ca să mă faci să cobor.

Cu un rânjel ștregăresc pe buze, prietenul meu îmi sărută încheieturile degetelor.

– Of, Livie, dar cine a spus că a fost o minciună?

## Capitolul 2

### *Privighetoarea*

Fortăreața era plină de croitori și croitoarese care săvârșeau ultimele retușuri la rochiile, vestoanele și pieptarele curtenilor și nobililor înainte de balul mascat de a doua zi. Slujitori și războinici urcau treptele către cele patru turnuri de colț pentru a se încredința că domnitorii țărmurilor erau bine îngrijiți.

În turnul care le aparținea Neamului Noptii era liniște, în vreme ce hărmălaia și zarva din turnul Țărâmurilor de la Răsărit vuiau prin toată fortăreața.

– Sander îți schingiuieste cumva poporul? l-am întrebat pe Jonas în timp ce străbăteam sala cea mare.

La fel de chipeș și de viclean, fratele geamăn al lui Jonas era cel mai cumpătat dintre cei doi frați. Când Jonas petrecea, Sander observa. Când Jonas își făcea de cap cu câte o nouă ibovnică la fiecare banchet, Sander rămânea alături de noi – prietenii, familia, apropiații lui.

Jonas aruncă o privire spre turnul familiei lui și izbucni în râs.

– Nu, cred că cineva a îndrăznit să-i spună tatei Alteță sau vreun alt alint regal. Acum se dezlănțuie iadul pe pământ.

Am râs, dar ceea ce spunea Jonas era cu puțință să fie adevărat. După cum se întâmpla și cu părinții mei, regii și reginele din țărmurile noastre își dobândiseră titlurile în războaie. Nu se născuseră

toți cu sânge albastru, iar tatălui gemenilor îi plăcea mai degrabă să fie amintit pentru viața lui de uneltitor și tâlhar decât ca rege.

Jonas strânse din buze cu un aer de mustrare.

– Uite-i! Se pare că Alek este încolțit de toată lumea. Pe zei, ia uite la nătărăul ăsta! Jonas strânse nemulțumit din buze. Cum s-a întors la noi așa cuviincios și scortșos!

În dreptul porților deschise, familiile noastre se adunaseră lângă un convoi de trăsurile negre, înconjurate de războinicii Furiilor. Înveșmântat în uniforma neagră de ostaș în Armata Furiilor, cu ornamente argintate, Aleksi era asaltat de îmbrățișările și vorbele de laudă ale membrilor regali din clanurile Neamului Noptii.

Am chicotit văzând zâmbetele politicoase pe care vărul meu le oferea, în timp ce-și frământa tulburat mâinile. Pielea arămie de pe obraji îi era proaspăt rasă, iar părul des, castaniu, era împletit de-a lungul scalpului. Ochii arii erau încercuiți de pomadă de culoare neagră, ce-i cobora spre buze.

– Pare scortșos pentru că știi prea bine cum se simte când este în centrul atenției.

Jonas pufni.

– Nu-mi spune că Alek nu visează în taină să ajungă un mare erou. Doar că nu face mare tam-tam în privința asta.

Am grăbit pasul, croindu-ne drum printre oamenii care făceau ultimele pregătiri, cu privirea ațintită asupra vărului și a familiei mele. Alek avea urechile mai ascuțite decât mine pentru că eu eram doar pe jumătate Fermecată. Am zâmbit larg când am zărit cosițele mamei, de un bălai ca de gheață, în timp ce îl cuprindea pe Alek într-o îmbrățișare strânsă.

Elise Ferus era o regină Fermecată, dar se născuse muritoare. Căpătase viață veșnică, asemenea Fermecaților, în urma unei vrăji săvârșite când se măritase cu tata.

Jonas își încordă gâtul și privi în sus.

– Fir-ar! Uită-te la cer! O să ne prindă furtunile dacă mai zăbovim mult și nu plecăm spre golf.

Porțile mărețe de lemn erau deschise, iar licăririle soarelui se reflectau pe apa neagră. l-am urmat privirea spre marginile zimțate ale țărmului. Nori furioși se involburau în zare, de parcă așteptau